

Stanislava Kyslingerová, rozená Bajerová, se narodila 5. listopadu 1936 ve Zlíně, městě proslulém svou průmyslovou historií a ikonickou Baťovou továrnou. Její matka pracovala jako dělnice v továrně, a tak Stanislava trávila mnoho času se svou milovanou babičkou. Od rodičů si osvojila důležité hodnoty, jako jsou pracovitost a čestnost, které ji provázely celým životem.

Manželství rodičů nevydrželo, maminka si našla nového přítele, a tak paní Stanislavu čekalo ve čtyřech letech stěhování do Kolína. Rodina se brzy rozrostla o nové členy. Byl to právě Kolín, kde paní Stanislava prožila celou druhou světovou válku, avšak jak uvádí, jako malé dítě ji příliš nevnímala. Naopak ráda vzpomíná na oblíbenou hru, kdy se s kamarády schovávali v již nefunkčním starém tanku, sdíleli svá tajemství a snili o lepších časech.

Krátce po válce čekalo rodinu další, tentokrát již poslední stěhování. Na pokyn státu se přemístili do obce Lipová na Ústecku. Samotné Ústí nad Labem bylo velmi zničené a vztahy mezi českým a německým obyvatelstvem nebyly příliš přátelské. Avšak paní Stanislava odpor k německému obyvatelstvu necítila a jako nepřátele je nevnímala. Naopak ráda vzpomíná na původní majitele jejich nového domu, s kterými udržovali písemný kontakt ještě dlouhá léta po válce.

Povinnou školní docházku absolvovala v nedalekém Ústí nad Labem. Kvůli změně školského zákona v roce 1948 a komplikované dopravě mezi Lipovou a Ústím musela trávit týden, spolu s dalšími dětmi z obce, v dětském domově ve Velkém Březně, domů se vracela až na víkend. Situace se změnila následujícího roku, kdy byl do obce zaveden linkový autobus, což jí umožnilo denně dojíždět do školy.

Po ukončení 9. třídy základní školy pracovala dva roky v zemědělství v rodinném hospodářství. V obci se angažovala v mládežnickém hnutí, vedla obecní knihovnu, měla na starosti pravidelné promítání filmů, pracovala s dětmi ze vsi. Práce s dětmi a mládeží se posléze stala její profesí. Vystudovala pedagogickou školu, stala se organizátorkou volnočasových aktivit v základní škole a v Domě dětí a mládeže v Ústí nad Labem.

V 60. letech se vdala, z manželského svazku vzešly tři děti. Postupně se rodina, která je pro paní Stanislavu nesmírně důležitá, rozrostla o další členy. Nyní se může pyšnit šesti vnoučaty a dvěma pravnoučaty.

Paní Stanislava prožila dětství plné změn a výzev, ale také radostí a přátelství. Její příběh je svědectvím o síle lidského ducha a schopnosti najít světlo i v těžkých časech. Jejím velkým přáním a zároveň vzkazem nám všem je, aby se lidé více setkávali napříč generacemi, aby si věřili a více se podporovali a aby se zajímali o dění kolem sebe.